

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Teresa Rak (spr.) SSA Jerzy Bess
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa P.P.H.U. (...) K. R. K. W. sp. j. w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. , (...) Sp. z o.o. Sp. j. w W. , A. B.,

B. B. , (...) Sp. z o.o. w W.

i K. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych A. B., B. B. i K. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 22 stycznia 2015 r. sygn. akt VII GC 164/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu treść:

„I. zasądza solidarnie od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w W. poprzednio z siedzibą w W., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka w W., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., B. B., A. B. i K. M. na rzecz P.P.H.U. (...) K. R. K. W. spółka jawna w W. kwotę 79.844,26zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset czterdzieści cztery złote dwadzieścia sześć groszy) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym, w wysokości 13%:

od kwoty 29.801,10 zł od dnia 10 października 2013r.,

od kwoty 261,90 zł od dnia 11 października 2013r.,

od kwoty 3.937,20 zł od dnia 22 października 2013r.,

od kwoty 22.441,05 zł od dnia 5 listopada 2013r.,

od kwoty 23.403,01 zł od dnia 27 listopada 2013r.,

i z dalszymi każdorazowymi ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w W. poprzednio z siedzibą w W., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka w W., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., B. B. i K. M. na rzecz P.P.H.U. (...) K. R. K. W. spółka jawna w W. kwotę 33 170,10zł (trzydzieści trzy tysiące sto siedemdziesiąt złotych dziesięć groszy) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym, w wysokości 13%:

i z dalszymi każdorazowymi ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty;

III. oddała powództwo w pozostałej części w stosunku do pozwanego A. B.;

IV. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 9.268,00zł (dziewięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów procesu, z tym, że odpowiedzialność A. B. ograniczona jest do kwoty 7 610zł (siedem tysięcy sześćset dziesięć złotych)";

2. oddała apelacje pozwanych B. B. i K. M.;

3. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego A. B. kwotę 1659zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, a w pozostałym zakresie koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

SSA Teresa Rak SSA Jan Kremer SSA Jerzy Bess

Sygn. akt I ACa 1059/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa P.P.H.U. (...) K. R. K. W. spółka jawna w W. Z. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie, że pozwani (...) Sp. z o.o. sp. jawna w W., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w W., B. B., K. M. i A. B. mają obowiązek zapłacić solidarnie powodowi 113.014,36 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie kwot i dat. Domagała się też powodowa spółka zasądzenia solidarnie od pozwanych kosztów postępowania.

Pozwani (...) Sp. z o.o. sp. jawna w W., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w W., B. B., K. M. i A. B. domagali się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów.

Wskazali na okoliczność darowizny z dnia 30 listopada 2013 roku i w konsekwencji dokonania zmian osobowych w pozwanej spółce oraz braku odpowiedzialności pozwanego A. B. za zobowiązania powstałe po dniu 30 listopada 2013 roku. Zarzucili, że roszczenie powoda wynikające z faktury VAT nr (...) z dnia 10 grudnia 2013 roku na kwotę 33.170,10 zł względem pozwanego A. B. nie istnieje, ponieważ zbył on ogół praw i obowiązków na podstawie umowy darowizny z dnia 30 listopada 2013 roku. Pozwani zaproponowali stronie powodowej zawarcie ugody, zobowiązując się do spłaty należności głównej w 15 równych ratach płatnych miesięcznie od dnia podpisania ugody. Warunkiem pozwanych było odstąpienie przez powoda od dochodzenia odsetek ustawowych.

Ostatecznie strona powodowa poparła żądanie zgłoszone w pozwie.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził solidarnie od (...) Sp. z o.o. sp. jawna w W. poprzednio w W., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w W., B. B., K. M. i A. B. na rzecz strony powodowej kwotę 113.014,26 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13%

od kwoty 29.801,10 zł od dnia 10 października 2013r.,

od kwoty 261,90 zł od dnia 11 października 2013r.,

od kwoty 3.937,20 zł od dnia 22 października 2013r.,

od kwoty 22.441,05 zł od dnia 5 listopada 2013r.,

od kwoty 23.403,01 zł od dnia 27 listopada 2013r.,

od kwoty 33.170,10 od dnia 15 grudnia 2013 r.

i z dalszymi każdorazowymi ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty oraz kwotę 9.268 zł tytułem kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie wydał Sąd w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Spółka (...) sp. z o.o. sp. jawna w W. jest następcą (...) spółki (...) sp. jawna w W.. W dniu 17 grudnia 2013 roku ze spółki (...) sp. jawna wystąpił wspólnik A. B.. W dniu 18 marca 2014 roku ze spółki wystąpili wspólnicy B. B. i K. M., a w ich miejsce wstąpiły spółki (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w W.. Spółka (...) sp. jawna. Pozwana spółka jawna oraz jej poprzedniczka (...) spółka jawna nabywała u powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej towary przetwórstwa mięsnego. W związku z powyższym powód wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 25 września 2013 r. płatną do dnia 9 października 2013 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 26 września 2013 r. płatną do dnia 10 października 2013 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r., płatną do 21 października 2013 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2013 r. płatną do 4 listopada 2013 r., fakturę VAT nr (...) z dnia 12 listopada 2013 r. płatną do 16 listopada 2013 r. oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 10 grudnia 2013 r. płatną do 24 grudnia 2013 r. Faktury te nie zostały zapłacone, wobec czego w dniu 22 kwietnia 2014 roku powód wezwał (...) Sp. z o.o. spółka jawna w W. do zapłaty kwoty 204.514,51 zł i zakreślił pozwanej spółce pięciodniowy termin uregulowania zobowiązania. Mimo powyższego pozwani nie uregulowali należności dochodzonej pozwem.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione faktury VAT, wpis do KRS nr (...) ((...)),), informacji o zmianie nazwy spółki i ostatecznego wezwania do zapłaty, odpisu KRS powoda, pozwanych spółek, umowy darowizny z dnia 30 listopada 2013 roku.

Dokonując oceny prawnej Sąd uznał powództwo za uzasadnione i udokumentowane. Za bezsporne uznał Sąd, że strony prowadziły współpracę handlową w zakresie towarów do przetwórstwa mięsnego. Za sprzedany towar powód wystawił wobec pozwanej faktury objęte żądaniem pozwu. Strona pozwana odebrała towar zatem zgodnie z art. 535 kc zobowiązana jest do zapłaty. Wydania towaru pozwani nie kwestionowali, a nawet fakt ten przyznali.

Wskazał Sąd, że odpowiedzialność wspólnika spółki jawnej na podstawie art. 31 §1 k.s.h. w zw. z art. 22 §2 k.s.h. ma charakter gwarancyjny i służy wzmocnieniu pozycji wierzyciela przez danie mu możliwości dodatkowego zaspokojenia w razie niewypłacalności spółki, a nie prowadzenia egzekucji z majątku wspólnika z pominięciem spółki. Zgodnie z art. 22 §2 k.s.h. każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką. Odpowiedzialność ta jest odpowiedzialnością za cudzy dług i ma charakter gwarancyjny, służąc przede wszystkim wzmocnieniu sytuacji wierzycieli. Z majątku wspólnika wierzyciel może prowadzić egzekucję, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna. Nie ma jednak [przeszkody, by powództwo przeciwko wspólnikowi wnieść zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (art. 31 §2 k.s.h.). Zasadę akcesoryjnej odpowiedzialności wspólnika spółki jawnej należy rozumieć w ten sposób, że tak długa jak trwa odpowiedzialność spółki, odpowiedzialność ciąży również na wspólnikach i w takim zakresie w jakim spółka odpowiada wobec swojego wierzyciela. Mogła więc strona powodowa wytoczyć powództwo przeciwko wspólnikom spółki jawnej jednocześnie z powództwem przeciwko spółce jawnej. Wspólnik z odpowiedzialności subsydiarnej nie jest w stanie się uwolnić. Trwa ona tak długo, jak długo istnieje zobowiązanie spółki. Wspólnicy mogą się co prawda bronić zarzutem przedawnienia roszczenia z tytułu zawartej przez spółkę umowy sprzedaży, ale tylko wówczas gdy

przysługuje on spółce. Wspólnik, który przystąpił do spółki jawnej odpowiada solidarnie z pozostałymi wspólnikami i ze spółką za zobowiązania spółki jawnej powstałe w okresie spółki cywilnej i przejęte przez nią na mocy art. 553 § 1 k.s.h. (obecnie art. 26 § 4 k.s.h.), jak i powstałe w okresie, gdy był wspólnikiem spółki jawnej.

Ciężar wykazania, że wskazane w pozwie podmioty są odpowiedzialne za zobowiązania ciężące na spółce (...) Sp. z o.o. spółka jawna w W. spoczywał na stronie powodowej. Dołączone dokumenty są wystarczające do wykazania odpowiedzialności pozwanych. Wskazał Sąd, że 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), należy zaznaczyć iż to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, iż wskazane przez niego podmioty są odpowiedzialne za zobowiązania ciężące na spółce (...) Sp. z o.o. spółka jawna w W.. Z odpisów KRS wynika, że wspólnikami (...) spółka jawna w W. byli B. B. oraz A. B., natomiast (...) spółki (...) Sp. z o.o. spółka jawna w W. są (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W., zatem wskazane powyżej osoby prawne i fizyczne ponoszą, zgodnie z art. 31 k.s.h., odpowiedzialność razem z pozostałymi wspólnikami, a także ze spółką.

Odnosnie zarzutu nieistnienia roszczenia wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 10 grudnia 2013 r. względem pozwanego A. B. stwierdził Sąd, że zgodnie ze stanowiskiem Sadu Najwyższego subsydiarność zobowiązania oznacza, że każdy ze wspólników z innymi wspólnikami wespół ze spółką dopowiada za całość długu. Wskazana przez powoda wierzytelność jest zaległym długiem spółki, za który odpowiedzialność ponosi sama spółka jak i jej wspólnicy. Zatem A. B., który wobec załączonych przez stronę powodową dokumentów był (...) spółki (...) Sp. z o.o. spółka jawna w W., której następcą prawnym jest pozwana spółka (...) Sp. z o.o. spółka jawna w W., ponosi on odpowiedzialność za jej zobowiązania w świetle art. 31 k.s.h. Podniósł też Sąd, że pozwani nie przedstawili dowodów, że o zmianach w składzie osobowym wspólników pozwanej spółki jawnej był powiadomiony powód, tym samym w takiej sytuacji dokonane zmiany w składzie jej wspólników odnoszą skutek prawny jedynie pomiędzy wspólnikami nie są zaś skuteczne na zewnątrz wobec osób trzecich.

Dług pozwanej spółki nadal istnieje, zatem odpowiedzialność za nieuregulowane należności ponosi sama spółka jawna jak i jej wspólnicy. Zwrócił też Sąd uwagę, że o zasadności dochodzonego roszczenia świadczą też propozycje ugodowe pozwanych.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. w związku z §6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1, art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od wyroku złożyli pozwani A. B., B. B. i K. M..

Pozwany A. B. zaskarżył wyrok w części w jakiej Sąd zasądził od niego kwotę 33.170,10 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 15 grudnia 2013 roku oraz w zakresie kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 31 § 1 ksh w zw. z art. 22 § 2 ksh poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwany A. B. odpowiada za zobowiązania powstałe po jego wystąpieniu ze spółki tj. po dniu 30 listopada 2013 roku oraz na błędnej wykładni i przyjęciu, że do zwolnienia się pozwanego za zobowiązania spółki nie wystarczy przeniesienie ogółu praw i obowiązków wspólnika na inny podmiot lecz także jest konieczne powiadomienie o tym swojego wierzyciela.

Wniósł pozwany o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części względem pozwanego A. B. oraz zasądzenie kosztów procesu za obydwie instancje.

Podniósł pozwany, że Sąd wadliwie przyjął, że pozwany A. B. odpowiada za zobowiązania powstałe po jego wystąpieniu ze spółki. Zobowiązanie wynikające z faktury VAT (...) na kwotę 33.170,10 zł powstało w dniu 10 grudnia 2013 roku i stało się wymagalne w dniu 25 grudnia 2013 roku.

Pozwani B. B. i K. M. zaskarżyli wyrok w całości, zarzucając naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia tj art. 320 kpc poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że brak było podstaw do rozłożenia dochodzonego roszczenia na raty.

Wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądzoną należność Sąd rozłoży na 15 równych rat płatnych w odstępach miesięcznych poczynając od uprawomocnienia się wyroku i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Zarzucili pozwani, że Sąd błędnie przyjął, że brak jest szczególnych okoliczności uzasadniających rozłożenie należności na raty. Przesłanką stosowania art. 320 kpc jest trudna sytuacja finansowa pozwanego. Uwzględnienie wniosku o rozłożenie na raty przyniosłoby korzyść również powodowi w postaci realności wykonania świadczenia braku ewentualnych kosztów egzekucyjnych.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego A. B. jest uzasadniona, zaś apelacje B. B. i K. M. na uwzględnienie nie zasługują.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, Sąd Apelacyjny je podziela i przyjmuje za własne.

Zarzucając naruszenie art. 31 § 1 ksh w zw. z art. 22 § 2 ksh pozwany A. B. wskazywał, że zobowiązanie zapłaty kwoty 33.170,10 zł powstało po dniu 30 listopada 2013 roku, a zatem wtedy kiedy pozwany nie był już (...) spółki (...) sp. jawna w W..

Zgodnie z art. 22 § 2 ksh każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką, z uwzględnieniem art. 31. Z art. 31 § 1 ksh natomiast wynika: § 1. Wierzyciel spółki może prowadzić egzekucję z majątku wspólnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (subsydiarna odpowiedzialność wspólnika).

§ 2. Przepis § 1 nie stanowi przeszkody do wniesienia powództwa przeciwko wspólnikowi, zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna.

§ 3. Subsydiarna odpowiedzialność wspólnika nie dotyczy zobowiązań powstałych przed wpisem do rejestru.

Z powołanych wyżej przepisów wynika, że spółka jawna odpowiada za własne zobowiązania, a nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania wspólników, wspólnicy zaś ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki całym swoim majątkiem i bez ograniczenia. Odpowiedzialność wspólników ma charakter subsydiarny, co oznacza, że wierzyciel spółki, nie będący wierzycielem wspólnika może kierować egzekucję do majątku wspólnika wtedy kiedy egzekucja z majątku spółki byłaby bezskuteczna. Odpowiedzialność wspólników powstaje z chwilą powstania zobowiązania spółki, niezależnie od tego, czy zostało wszczęte postępowanie upadłościowe wobec spółki, a także od tego, czy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna. Wskazuje na to art. 31 § 2 k.s.h., który pomimo ograniczenia wszczęcia egzekucji z majątku wspólnika od jej bezskuteczności z majątku spółki dopuszcza wniesienie powództwa przeciwko wspólnikowi w każdym czasie. Taka regulacja ma na celu wzmocnienie pozycji wierzyciela poprzez umożliwienie mu prowadzenia egzekucji z majątku wspólników w przypadku niewypłacalności samej spółki. Odpowiedzialność wspólników ma więc charakter gwarancyjny.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany A. B. do dnia 30 listopada 2013 roku był wspólnikiem spółki jawnej, w związku z czym ponosi on odpowiedzialność subsydiarną za te zobowiązania spółki, które powstały do wskazanego dnia. Wystąpienie bowiem wspólnika ze spółki nie zwalnia go z odpowiedzialności określonej w art. 22 ksh za zobowiązania powstałe wcześniej (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 grudnia 2008 roku III CZP 126/08, OSNC 2009/11/150, LEX 469162). Brak jest jednak jakiegokolwiek podstawy prawnej do przyjęcia odpowiedzialności byłego już wspólnika spółki jawnej za zobowiązanie powstałe w okresie gdy przestał on już być wspólnikiem. A. B. (...) spółki (...) sp. jawna

w W. przestał być w dniu 30 listopada 2013 roku, przenosząc na swojego syna B. B. wszystkie swoje prawa i obowiązki jakie posiadał w tej spółce. Zobowiązanie do zapłaty kwoty 33.170,10 zł wynikające z faktury VAT (...) powstało zaś w dniu 10 grudnia 2013 roku, a więc wtedy gdy pozwany A. B. nie był już współnikiem spółki. Okoliczność czy spółka o powyższej okoliczności poinformowała swoich kontrahentów nie może decydować o zakresie odpowiedzialności opuszczającego spółkę współnika, tym bardziej, że przepis art. 31 ksh nie uzależnia odpowiedzialności współników od stanu wiedzy wierzyciela o tym kto jest współnikiem spółki. Ponadto fakt zbycia udziałów spółka zgłosiła do Krajowego Rejestru Sądowego.

Pozwany A. B. nie ponosi zatem odpowiedzialności za zobowiązanie spółki w kwocie 33.170,10 zł wynikające z faktury VAT (...) oraz odsetki od tej kwoty i w tym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji należało zmienić i oddalić powództwo w zaskarżonej części w stosunku do pozwanego A. B..

Nie uzasadniona jest natomiast apelacja pozwanych B. B. i K. M.. W istocie wydaje się, że Sąd pierwszej instancji nie rozważał rozłożenia zasądnionego świadczenia na raty, bowiem w uzasadnieniu wyroku brak jest odniesienia się do tej kwestii. Zwrócił Sąd natomiast uwagę na zgłoszoną najpierw przez pozwanych propozycję ugody i późniejszą ich bierną postawę, nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie czym pozbawili się możliwości zawarcia ugody.

Sąd Apelacyjny jednak nie znajduje podstaw do zastosowania art. 320 kpc, który stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis ten stwarza sądowi możliwość orzeczenia o sposobie spełnienia świadczenia przez pozwanego w sposób dla niego korzystniejszy niż to wynika z prawa materialnego, przy czym z uprawnienia tego sąd może korzystać w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc takich kiedy z uwagi na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie świadczenia byłoby dla dłużnika utrudnione, niemożliwe, lub narażałoby go na niepowetowane straty.

Rozłożenie świadczenia na raty może nastąpić z urzędu lub na wniosek strony.

W niniejszym postępowaniu należy uznać, że pozwani wniosku o rozłożenie świadczenia na raty nie złożyli, nie może być bowiem uznane za taki wniosek skierowany do Sądu zawarcie postanowienia o rozłożeniu świadczenia na raty w zaproponowanej stronie powodowej ugodzie. Tym bardziej, że dalsze zachowanie pozwanych w procesie, ich całkowita bierność, nieobecność na rozprawie bez usprawiedliwienia może budzić wątpliwości czy pozwani byli w dalszym ciągu zainteresowani zawarciem ugody. Pozwani nie powoływali się też przed Sądem na okoliczności, które mogłyby uzasadniać rozłożenie świadczenia na raty, co sprawia, że brak było również podstaw, by Sąd z urzędu stosował art. 320 kpc.

Podkreślenia wymaga również, że ochrona jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 kpc nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela. Zatem stosując art. 320 kpc Sąd zawsze musi mieć na względzie interes wierzyciela i zakres w jakim zostanie on pozbawiony prawa do odsetek oraz w jakim zapłata zostanie odroczone. Zakres ten powinien być zminimalizowany do granic koniecznych z uwagi na okoliczności, które uzasadniają rozłożenie świadczenia na raty.

W niniejszej sprawie pozwani nie powoływali się, ani nie przedstawiali okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem art. 320 kc, poza tylko tym, że twierdzili, że nieterminowe płatności są wynikiem tego, że także ich kontrahenci zalegają z płatnościami i poza zaproponowaniem zawarcia ugody.

Zwrócić jednak należy uwagę, że dochodzone przez stronę powodową kwoty z poszczególnych faktur stały się wymagalne począwszy od października do grudnia 2013 roku. Pozew w niniejszej sprawie wpłynął w lipcu 2014 roku, propozycję ugody spłaty należności głównej w 15 miesięcznych równych ratach pozwani zawarli w odpowiedzi na pozew złożonej 28 sierpnia 2014 roku. Na rozprawie wyznaczonej na dzień 17 grudnia 2014 roku nikt z pozwanych nie stawiał się. Mając jednakże na względzie zgłoszoną propozycję ugody Sąd by umożliwić stronom jej zawarcie rozprawę odroczył na dzień 14 stycznia 2015 roku. Także na tą rozprawę pozwani nie stawili się nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Równocześnie pomimo deklaracji spłaty zaległości w ratach żadnej części długu nie zapłacili. Do chwili

zaś wydania wyroku przez Sąd drugiej instancji minęło kolejne 11 miesięcy. Zatem od chwili zgłoszenia propozycji ugody minęło już nawet ponad 15 miesięcy, pozwani zaś nie spłacili żadnej części należności.

W sytuacji więc kiedy strona powodowa oczekuje na zapłatę już 2 lata, a pozwani pomimo deklaracji spłaty ratalnej nie wpłacają żadnych kwot brak jest podstaw do stosowania art. 320 kpc. Rozłożenie spłaty zadłużenia na raty byłoby w takiej sytuacji sprzeczne z interesem wierzyciela i w sposób nieusprawiedliwiony premiowałoby pozwanych.

Z tych przyczyn apelacje pozwanych B. B. i K. M. na uwzględnienie nie zasługiwały.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok oddalając częściowo powództwo w stosunku do pozwanego A. B. , a apelacje B. B. i K. M. na podstawie art. 385 kpc oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego A. B. Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, a w pozostałym zakresie na podstawie art. 100 kpc koszty te pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

SSA Teresa Rak SSA Jan Kremer SSA Jerzy Bess